

ΜΑΤΙΑ

Μάτια τοῦ κόσμου ἀρίφνητα, πλασμάτων μύριων μάτια,
πού τὸν παλμό σας τὸ θερμὸ μοῦ χετέ πάντα στείλει,
πέρα ἀπὸ αἰθέρες, θάλασσες, κορφές, βυθοὺς καὶ πλάτια,
μὲ τὸ ἔλατο, τὸ σύννεφο, τὴν κάμπια, τὸ κοχύλι,

Μάτια μεγάλα ἀβράδιαστα καὶ ἥλιοι καὶ σπίθες μάτια,
καὶ μάτια ἀνάβρες ἄβυδες, καὶ μάτια δρόσου χάντρες,
πού τῆς ἡμέρας πλέκειτε τὸ θαῦμα στὰ παλάτια
τοῦ Ἀπειροῦ, χρυσονήματες τῶν κόσμων ἀνυφάντρες,

Μάτια γεμάτα συλλογή, στοργή καὶ δργή καὶ πάθος,
μάτια τοῦ αἰτοῦ, τοῦ πάνθηρα, τῶν ἄστρον, τῶν κυμάτων,
πέρα ἀπὸ λόχμες λυβικὲς καὶ δρόγγων ἄγριο βάθος,
κι' ἀπὸ τῆς νύχτας τ' ἄχανα καὶ τῶν θολῶν ναμάτων,

Τὰ μάτια σας ἱππόκαμποι, σμέρνες, σκορπιοί, κοράλια,
στῶν λάγνων ὄπου ἐρώτων σας τοὺς φονικοὺς θαλάμους,
λαμπάδες, πολυκάντηλα, πυρσοὶ καὶ μανουάλια,
τοὺς ἴδιους σας φωτόγονους βυθοφωτάτε γάμους,

Μάτια τῶν ρόδων ἄλικα, φίλτρα καὶ φῶς γεμάτα,
μάτια τῶν πεύκων πράσινα μὲ τὸ ξανθὸ τὸ δάκρυ,
τῶν ἄστρον μάτια ἀνίδωτα, πού τὴ χρυσή σας στράτα,
στοῦ χάους ἀκόμα ψάχνετε τ' ἀβυσσωμένα μάκρη,

Καὶ σεῖς, ὦ μάτια ἀθώρητα, πού τοῦ χαμοῦ τρυπάτε,
τὰ πέλαγα τ' ἀγύριστα καὶ τῶν καιρῶν τ' ἀγιάζι,
κι' ὡς φάροι ὠχροὶ στὴ σκοτεινιά τοῦ ὄνειρου μου σκορπάτε,
τοῦ μυστηρίου τὸ φέγγισμα πού τὴν ψυχὴ λαμπάζει,

Μάτια πού ἡ λάμψη σας λαλεῖ τῶν ἄστρον τὴ γαλήνη,
καὶ πότε ὡς κύμα ὁ πόνος σας στὴν ἔρημ ἔλπίδα σπάει,
πότε ἡ χαρὰ σας παγερὴ σὰν ἄφρη ἀνάερα σβύνει
καὶ κούφιο μάταιο φλοισβισμα πέρ' ἀπ' τὰ κούφια χάη,

Μάτια ἀπ' τοῦ χρόνου ἀνέγγιχτα καὶ τοῦ ὕπνου τὴν παιπάλη,
πού καὶ κλειστὰ πάντα ἀνοιχτὰ κι' ὡς ἀπὸ κάποια ρόγα
νὰ πίνετε ἀβασίλευτη τὸ φῶς σας, τὴ μεγάλη
τῆς ὑπερκόμιας λειτουργίας ἀνάβετε τὴ φλόγα,

Σᾶς βλέπω μάτια, τὰ φτερά τὰ φωτερὰ τ' ἀνοίτε,
καὶ τὸ σιγὸ σας ζύγωμα τὸ αὐτιάζομαι στ' ἀγέρι—
ὅμως ἀπόψε ὁ πόνος σας μήτε ἡ χαρὰ σας μήτε,
θ' ἀναταράξει τὸ ἤρεμο τῆς ἔγνοιας μου νυχτέρι.

Τί ἀπόψε σκόλη ἀπύθμενη καρδιά καὶ νοῦς γιορτάζει
καὶ βάγια ἀνύπνωτη ἡ ψυχὴ φυλάει τὰ μυστικά μου,
κι' ὅπουθε ἡ πλάση μὲ θωρεῖ καὶ πλάσμα μὲ κοιτάζει,
δύο μάτια πάντα μὲ κοιτᾶν: τὰ μάτια τὰ δικά μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΕΛΗΣ

